

A másik család

JOANNA TROLLOPE

Kossuth Kiadó

Médiatámogató:

A magyar kiadás alapja:
Joanna Trollope: The Other Family
Doubleday, Transworld Publishers
Random House Group Company, London

Fordította: Ördögh Bálint

Szerkesztette: Hajnal Gabriella

Kiadói programvezető: Tímár Rita

Borítóterv: Szabó Lívía

ISBN 978-963-09-7073-0

Minden jog fenntartva

© Joanna Trollope 2010

© Kossuth Kiadó 2012

© Hungarian translation Ördögh Bálint 2012

Jasonnak

NYOLCADIK FEJEZET

Bernie Harrison a minőségi éttermeket kedvelte. Szerette a vasalt, ragyogóan fehér damasztabroszt, a csillogó, veretes evőeszközöket, élvezte, ha a megrendelt halat az asztalánál filézték ki színpadias mozdulatokkal, a mellé szánt citromot pedig muszlinba tekerték. Szerette a vastag szőnyeget és a nehéz, düftinfüggönyöket, nem beszélve az elegáns pincérekről, akik ilyen és ehhez hasonló pompás ajánlatokkal örvendeztették meg:

– Mr. Harrison, ha megengedi, a séf ma kitűnő gyöngytyúkot vett és szeretné, ha elsőként ön kóstolná meg, mit alkotott belőle.

Amikor a városközpontban lévő kedvenc éttermében foglaltott asztalt, mindig ugyanazt a kétszemélyes asztalt kérte, ezért aztán egy cseppet sem volt boldog, amikor közölték vele, hogy azt már más előjegyeztette.

– Akkor szüntesse meg a foglalást! – erősködött Bernie a fiatal pincérrel. – Ki foglalta le? Valami hülye holland, skandináv vagy egy kelet-európai alak?

– Sajnálom, Mr. Harrison, de ezt nem tehetem.

Bernie mérgesen bámult maga elé. Máskor mindig az asszisztensét kérte meg, hogy foglaltasson neki asztalt, de most nem akarta, hogy Moira tudomást szerezzen arról, hogy Margaret Rossiterrel készül együtt vacsorázni. Moirát még a néhai Mrs. Harrison választotta Bernie mellé, mert azt gondolta, hogy a középkorú, dolgos asszony, akinek a munkája és a családja épp elég energiáját lekötötte, biztosan nem fog a kelleténél több időt a férjével tölteni. Már öt éve, hogy Mrs. Harrison meghalt, ám Moira azóta is minden egyes nőben, akivel Bernie valamilyen ügyben találkozott, a lehetséges ellenfelét vélte felfedezni. Margaret Rossiter is közülük tartozott, hiszen még Bernie számára is első osztályú fogásnak számított.

– Nézze, hölgyem, én már azelőtt törzsvendég voltam a La Réserve-ben, mielőtt maga a világra jött volna. A hatos asztalt akarom a szeparéban, egy üveg Laurent-Perrier-t jól behűtve, mindezt holnap este nyolckor, több kifogás pedig egyszerűen nem érdekel. *Ha kérhetem.*

Azzal letette a telefont. Ostoba liba – gondolta magában. Nemcsak, hogy azt akarta, Margaret Rossiter a lehető legjobban érezze magát az este folyamán, de azt is meg akarta mutatni, hogy következetesen ragaszkodik ahhoz, amit akar, különösen, ha olyan étterembe készül menni, ahol a legjobb londoni helyekkel vetekedő árat kell kifizetnie egy vacsoráért. Miközben bosszúsan sóhajtott egyet, hátradőlt és hátrasimította a halántékából a haját. Renée utálná, ha ezt látná. Szerinte ugyanis nagyon közönséges, ha valaki mások előtt babrálja a frizuráját.

Margaretet nem érte váratlanul a vacsorameghívás.

- Nagyon kedves tőled, Bernie, de mit szeretnél tőlem?
- A társaságodra vágyom, kedvesem.
- Ugyan már, ne hízelegj, azt amúgy sem szeretem.
- Hát jó, őszinte leszek. Ketten együtt jó néhány sikeres fellépést hoztunk össze az utóbbi időben, és el kell ismernem,

a Sage-beli koncert biztosan nem sikerült volna nélküled. Tudom, hogy Richie halála megviselt, ezért arra gondoltam, egy vacsora mellett beszélgethetnénk kicsit.

- Köszönöm, Bernie.
- Küldetek majd kocsit érted.
- Nem szükséges – felelte Margaret –, nagyon jó a taxi.
- Ha ragaszkodsz hozzá...
- Igen.
- Jól van, akkor szerda este találkozunk – búcsúzott Bernie.

Renée Harrison számára Margaret Rossiter nem jelentett konkurenciát. Sokkal csinosabb volt nála, sokkal kifinomultabb volt az ízlése az ételek terén és sokkal világlátottabb volt. Értelmiségi családból származott, Harrogate-ben élt és igyekezett nem tudomást venni a tényről, hogy Bernie és Margaret annak idején osztálytársak voltak a King Edward iskolában, Bernie apja halász volt, Margaret anyja pedig a Welch édességgyárban dolgozott. A hivatás, amit Bernie választott, elegendő pénzt hozott ugyan a konyhára, megtömhatték a gardróbba a legjobb divattervezők ruháival, kedvükre utazgathattak a világban, VIP-bérletük lehetett a golfklubban, és néha olyan emberekkel is találkozhattak, mint például Shirley Bassey, de igazság szerint egyáltalán nem tetszett Renée kényes ízlésének. Így aztán a legjobb és legbefolyásosabb barátainak csak és kizárólag impreszszárióként volt hajlandó bemutatni a férjét.

Voltak idők, amikor Bernie kifejezetten elhitte ezt magáról. Olykor sikerült megvalósítania a lehetetlent, olykor sikerült látványosan teljesítenie egy-egy baráti szívességet, amikor azok egyedül nem merték vállalni egy-egy feltörekvő előadó, visszatérő sztár vagy teljességgel ismeretlen tehetség felléptetését. Ezekről az esetektől eltekintve Bernie azért tisztában volt vele, hogy ő leginkább csak egy ügynök. Egy keményfejű, kifejezetten sikeres ügynök, akinek egész Észak-Angliában talán a legki-

terjedtebb kapcsolatrendszere és a legtöbb kuncaftja volt. Ennél fogva Margaret Rossiterrel nem is egy ligában játszott. Ám a tény, hogy Margaretet ez teljesen hidegen hagyta, egyfelől bosszantotta, másfelől pedig ösztönzően hatott rá. Nagyon várta már, hogy együtt vacsorázzanak. Azzal, hogy immár hivatalosan is özvegynek számított, Bernie azt remélte, hogy végre felenged benne a fagyos hidegség és az érzékenyebb oldalát is megmutatja, amit egyrészt kedvelt, másrészt céljai voltak vele.

Dawson feltápázkodott a szokásos, végtelen hosszúságú heveréséből a kanapé mögött, hogy egy pillantást vessen Margaretre, mielőtt kilépett volna az ajtón.

– Na, elmegy a külsőm? – kérdezte a macskától a nappali előterében állva. – Scott szerint a lila a királynő kedvenc színe – folytatta, miközben Dawson unott pofával méregette, majd ásított egyet. – Nem maradok sokáig, és mivel rajtam van a gyöngysor, így már betörni sem érdemes. Mert rajtam kívül szerintem senkinek nem kellene.

Dawson becsukta a szemét, egy kivételével Margaret minden lámpát lekapcsolt, majd kilépett az utcára. A taxis még csak véletlenül sem szállt ki a kocsiból, hogy kinyissa neki az ajtót. Húszéves lehetett, odabent bömbölt a rádió, egy focimeccset közvetítettek.

– Jó estét, utas a fedélzeten! – kiabálta túl a hangzavart Margaret.

– Tessék? – kérdezte a taxis a visszapillantó tükörbe bámulva.

– Itt vagyok, beszálltam, ha nem látná. Úgyhogy akár dolgozhatna is.

– Idehaza játszik a csapat – szolgált magyarázattal a sofőr, miután egy leheletnyivel lejjebb halkította a rádiót.

– Tudom, és jó lenne, ha nyernénk – felelte Margaret. – Nem szeretném, ha kiesnénk az első ligából. Maga biztosan

nem emlékszik, de a kilencvenes évek elején sehol nem voltunk. Akkoriban kongott a lelátó az ürességtől. Most viszont, ha kérhetem, indítson.

A sofőr láthatóan zavarba jött a választól, ám rövid hezitálás után kikapcsolta a rádiót és elindult.

– Tudja – szólt hátra a háta mögé –, a nagyanyámra emlékezett.

– Az a taxis egyenesen azt mondta – ecsetelte később, az étterem szeparéjában, az asztalnál, kezében egy pohár Laurent-Perrier-vel, a damasztyszalvétát pedig a térdére terítve –, hogy olyan vagyok, akár a nagyanyja!

– Arra kérted, hogy kapcsolja ki a rádiót? – kérdezett vissza Bernie, koccintásra emelve a poharát.

– Persze, természetesen.

– Tudod – mondta Bernie –, egy szép napon te biztosan nagyszülő leszel. Sokkal inkább, mint én!

Margaret lesújtó pillantást vetett rá, de közben azon gondolkodott, hogy bár Renée Harrison sosem tűnt olyan nőnek, aki vágyott volna az anyaságra, ez még nem feltétlenül jelentette azt, hogy soha nem is akart gyereket. Bernie viszont nagyon is szeretett volna gyereket.

– Nagyszerű apa lett volna belőled – mondta neki végül.

– Igen, tudom. Irigyellek is a fiad miatt.

A pincér ekkor odalépett az asztalukhoz és egy szilvalekvár színű, bársonyborítású étlapot nyomott Margaret kezébe.

– A fiam harmincnyolc éves lesz nemsokára, ugye, tudod? Se felesége, se gyereke, se kuttyája, se macskája. Még csak egy árva barátnőcske sincs a láthatáron. És ne mondd nekem, hogy még bőven van ideje, mert ez nem igaz. Kezd elkényelmesedni, és ez egyáltalán nem tesz jól neki.

Bernie magához intette a pincért és rámutatott az egyik tételre az itallapon.

– Mit szólnál egy Pouilly Fumé-hez?

– Évek óta nem ittam ilyesmit – felelte Margaret felnézve az étlapjából.

– Akkor épp itt az ideje, hogy ma este újra kipróbáld.

– Ilyen helyen sem jártam már... az idejét sem tudom, mióta – nézett körbe Margaret.

– Hagyományos francia – mondta Bernie magabiztosan. – Csupa tejszín és vaj, semmi avantgárd konyhai hókuszpókusz vagy fúziós baromság. A halat javasolnám.

– A nyelvhalat – mondta Margaret, azzal letette a menüt. – Tudod, Bernie, mivel jól ismerjük egymást, szinte mindent tudunk egymásról, neked bevallhatom, hogy Scott eléggé aggaszt engem.

– Mégis, miért? – kérdezte Bernie, közben mutatva, hogy Margaret hajtsa fel a maradék pezsgőjét.

– Tudod, olyan céltalannak tűnik. Amikor nem dolgozik, olyankor csak sodródik ide-oda, a lakása úgy néz ki, mint egy kollégiumi szoba és szerintem fogalma sincs, mihez kezdjen az életével. Pedig ehhez már túl öreg.

– Szent Jakab-kagylót kérünk előételnek, utána pedig a hölgynek egy nyelvhalat, én pedig rombuszhalat kérek. És kérném, hogy a nyelvhalat majd filézzék ki. Kérsz mellé köretnek zöldséget? – nézett kérdően Margaretre. – Én nem szoktam.

– Igen, spenótot kérek, de épp csak megpárolva.

– Jól van, hajtsd fel – beszélte rá Bernie. – Hajtsd csak fel. Tudod, mostanában sok fiatalember él Scotthoz hasonlóan. Lépten-nyomon ezt látom. A mi szakmánkban ez azért jó, mert nem választják ketté a munkát és a zenélést. Gyakorlatilag úgy élnek, hogy folyamatosan játszanak.

– Nem is a munkája miatt aggódom – felelte Margaret, miután felhörpintette az utolsó kortyot a poharából. – Azt jól végzi, tudom. A magánélete... nincs semmi, ami lekötné.

– És téged? – tette le a poharát Bernie.

– Engem?

– A te életedet leköti valami?

– Hát, tudod, kialakítottam magamnak egy pontos idő-beosztást.

– Ezzel mindannyian így vagyunk.

– Az időmet a fiam, a munkám és az otthonom között osztom meg.

– Igen?

– De őszintén megvallom, Bernie, hogy amióta Richie elment, úgy érzem, mintha kissé elvesztettem volna a lábam alól a talajt.

– Óóó.

– Mi az, hogy óóó?

– Csak eltöprengtem.

Margaret kissé hátradőlt és keresztbe fonta a karját.

– És min töprengtél?

– Azon – kezdett neki –, hogy miként érinthetett téged Richie halálhíre?

– Nos, te mit éreztél, amikor elveszítetted Renée-t?

– Egyszerre voltam lesújtva és szabadultam fel – felelte Bernie a szalvétájába mosolyogva.

– Na látod, valahogy én is így vagyok veled, megfejelve azzal, hogy mostantól semmilyen téren nem kell már bizonyítanom neked, mert nincs többé értelme. Már nem az elhagyott nő vagyok, akinek egyedül kellett új életet kezdenie, hanem egy dolgozó özvegyasszony, és ez valahogy visszavett a lendületemből egy kicsit. Összeszedem magam, persze, és teszem a dolgom, de nem tudom, hogy miért. És amikor Scottra nézek, az jut eszembe...

– Nézd, én nem akarok Scottról beszélgetni – szakította félbe Bernie. – Rólunk viszont annál inkább.

– Jaj, Bernie, ne legyél már olyan szentimentális – ráncolta össze a homlokát Margaret.

– Nem is áll szándékomban.

– Nézd, te már kilencévesen is nyűg voltál mindenki szemében. Azt hiszem, minden tulajdonságod megvan ahhoz, hogy mostanra még nagyobb nyűgöt jelents másoknak, nem igaz? Te, Eric Garnside és Ray Venterman... – egy pillanatra itt elhallgatott, nem akarta Richie nevét is a sor végére biggyeszteni.

– Igen, és már egyikük sem él – fejezte be Bernie.

– Emlékszel, a sulis két különböző végében voltunk – folytatta Margaret, ügyet sem vetve Bernie megjegyzésére. – A fiúk és a lányok. Ti, srácok mindig megvártatok bennünket sulis után, te és Doug Bainbridge...

– Üzletről szeretnék diskurálni...

A pincér közben megérkezett a kagylókkal, amiket hatalmas, fehér tányéron, és csigaalakban felhalmozott krumplipürével tálaltak.

– Üzletről? – kérdezte Margaret, miközben letették elé a kagylót.

– Igen – felelte Bernie, majd intett a pincérnek, hogy töltsön a borból, a szalvétát pedig szépen a nyakába kötötte, hogy még véletlenül se egye le a drága, selyem nyakkendőjét. Aztán hirtelen felrémlt előtte Renée alakja. Fekete estélyiben volt, gyémántot viselt, és tökéletes volt a frizurája, mint mindig. Azonnal rászólt, hogy ne viselkedjen közönségesen. Úgyhogy végül fogta magát és visszarakta az ölébe a szalvétát.

– Felőlem akár kendőt is csinálhatsz belőle, engem nem zavar. Bernie elmosolyodott.

– Margaret, figyelj rám, kérlek – mondta. – Egy nagyon vonzó ajánlatom van a számodra.

Chrissie kérésének eleget téve mindannyian ott ültek a konyhaasztal körül. Egy üveg bort is kinyitott, de rajta kívül még senki nem töltött a poharába. Tamsin és Dilly sportkupakos ásványvizet szopogattak, Amy pedig dobozos kólát ivott.

– Amy, légy szíves öntsd ki egy pohárba...

– De már alig van benne.

– Öntsd ki egy pohárba, ha arra kértelek – ismételte meg Chrissie kimérten.

Amy kelleetlenül felállt és odament a konyhaszekrényhez. Chrissie végig szemmel tartotta, míg a nővérei az ásványvizes flakonjaikat bámulták. Kezében a pohárral Amy visszaült az asztalhoz, majd a doboz tartalmát – alig néhány csepp jött ki belőle – beleöntötte.

– Ül le, légy szíves – kérte Chrissie remegő hangon.

– Nincs semmi baj, anyu – simogatta meg a karját Tamsin, miközben Amyre nézett. – Te meg ne legyél már ekkora *seggfej!*

Amy leült és eltolta magától az üres dobozt.

– Ugye nem valami újabb szörnyűséget akarsz elmondani nekünk? – kérdezte Dilly az anyjától.

– Beszélgetni szeretnék veletek – meredt az előtte heverő papírokba Chrissie. – Szeretném, ha családként tudnánk együttműködni, és ha segítenétek meghozni egy-két fontos döntést.

– Pénzről van szó? – kérdezte Tamsin, miközben, mintha egy ügyféllel tárgyalna, kihúzta magát.

– Tulajdonképpen igen – felelte Chrissy.

– Azt akarod mondani, hogy üres a kassza? – kérdezte Dilly.

– Nem, nem erről van szó. Van valamennyi pénzünk, de korántsem annyi, mint amennyi régebben volt. Azt hiszem, mostantól át kell gondolni a pénzügyeinket.

Senki nem szólt semmit.

– Azt eddig is tudtátok, hogy leginkább apu fellépéseiből volt pénzünk. Mivel én voltam a menedzsere, ezért a jutalék is ná-

lunk maradt, viszont rajta kívül nem volt más ügyfelem. Csak az édesapátok...

A lányok erre egyszerre felkapták a fejüket és ránéztek.

– Ezen kívül pedig – folytatta Chrissie a papírhalom egyetlen pontjára szegezve a tekintetét – a halála előtt apu már nem keresett annyit a fellépéseivel, mint korábban. Bár folyamatosan dolgozott, a CD-iből a kalózkivitelnek köszönhetően már sokkal kevesebb fogyott, az utóbbi években pedig a jegyekért is jóval kevesebbet lehetett elkérni. Sőt az igazság az, hogy néhány éve már alig volt bevétele, ezért is sürgettem és próbáltam rábeszélni, hogy vállaljon el minden olyasmit, amit felkínálnak. Emiatt most rettenetes lelkiismeret-furdalásom van, mert óhatatlanul megfordult a fejemben a gondolat, hogy ezzel esetleg én is siettettem a... – sóhajtott egyet és eltakarta a szemét.

– Semmi rosszat nem tettél, anyu – simogatta meg a kezét Dilly. – Mi mindannyian támogattuk apud, amiben csak lehetett.

– Imádott zongorázni – vette át a szót Tamsin. – Sose volt boldogabb annál, mint amikor játszhatott.

– Az az igazság, hogy már nem rajongott érte annyira – folytatta Chrissie leszegett fejjel. – Igazából már inkább csak magát szórakoztatta, jobban érezte magát a zongorájával, mint bárki mással. Azt hiszem, a zene volt az ő igazi nyelve, amin keresztül beszélni tudott.

– Hát – szólalt meg Amy, miközben úgy tett, mintha még lenne néhány csepp a dobozban, amit kirázhatna belőle –, nem csoda, ha egyszer a zongora mellett nőtt fel. Így volt, nem? Már kamaszkorában is a zongora volt a legjobb barátja. Az egész életét végigkísérte.

– Köszönjük, Amy, ezt nem is tudtuk volna nélküled – vetette oda fagyosan Tamsin.

– Ez az igazság – nézett rá Amy.

– Mi az igazság?

– Az, hogy a zongora elválaszthatatlanul része volt az életének. Már azelőtt, hogy anyut megismerte. Ez akkor is így van, ha nem akarunk tudomást venni róla.

– Anyu, mondd meg neki, hogy ebből elég volt – nézett az anyjára Dilly.

– Nem értem, Amy, miért akar bántani bennünket – felelte lesütött szemmel Chrissie –, de úgy döntöttem, hogy amíg nem látom rajta, hogy megjött az esze, nem veszek róla tudomást. A lényeg, hogy most nem apu múltjáról van szó, nem arról szerettem volna beszélni veletek. Hanem arról, hogy nélküle, az ő jövedelme nélkül nincs semmiféle bevételünk.

– Jó, akkor adjuk el a zongorát – dőlt előre Dilly.

– Ne butáskodj – felelte Chrissie, miközben megsemmisítő pillantást mért Amyre, hogy még csak véletlenül se szólalhasson meg. – Nem adhatjuk el, ami nem a miénk.

– Most nem a legjobb az ingatlanpiac – nézett körbe a konyhában Tamsin –, de megpróbálhatnánk eladni a házat. Egy jó helyen lévő, jó állapotú ingatlant mindig könnyebb...

– És hol fogunk akkor lakni? – vágott közbe Amy.

– Mondjuk, egy lakásban...

– Nem akarok másik suliba menni...

– Figyelj, te majom, ha leérettségizel, már úgysem kell ebbe a suliba járnod. Nem mintha...

– Én is erre a következtetésre jutottam – vágott közbe Chrissie. – Valószínűleg meg kell válnunk a háztól.

Újra néma csend ülte meg a konyhát.

– Igen, el kell adnunk a házat, nekem pedig munkát kell keresnem. Már be is jelentkeztem néhány ügynökséghez.

– Ez mit jelent?

– Felhívtam őket, elmondtam nekik, milyen kapcsolataim vannak és megkérdeztem tőlük, nem akarnák-e, hogy néhány ügyfelüket én vigyem tovább?

– Úgy érted, hogy másokat fogsz menedzselni? – nézett rá kétkedve Dilly.

– Igen.

– De te...

– Muszáj lesz – felelte Chrissie. – Vagy van más ötleted?

Tamsin jókorát kortyolt a vizéből, mielőtt megszólalt volna.

– Azt hiszem, el tudom intézni, hogy kedvezményes jutalékot vegyenek le az adásvétel után – mondta végül.

– Köszönöm, szívem.

– És mivel én nemsokára úgyis Robbie-hoz költözöm – folytatta –, úgy gondolom, hogy egy hámoszobás lakás elég is lenne nektek, igaz?

Chrissie alig hallhatóan felszisszent.

– Anyu – folytatta Tamsin –, már nem sokkal apu halála után megmondtam...

– Igen, tudom – emelte fel megadóan a karját Chrissie.

– Egy biztos, *vele* nem fogok közösködni egy szobán – közölte Dilly, miközben lenéző pillantást vetett Amyre.

– Dilly, kislányom, nagyon szeretném, ha arról beszélgetnénk, hogy mit tehetünk, milyen lehetőségeink vannak, nem pedig arról, hogy mit nem akarunk.

– Nyár végére befejezem a sulit – folytatta Dilly a könyökére támaszkodva. – Utána dolgozni kezdek én is, és akkor már csak magadról és Amyről kell gondoskodnod.

Minden szempár Amyre szegeződött, aki éppen a dobozos kóla nyitófülét igyekezett valahogy leszuszakolni az ujjáról, ahová felhúzta.

– Feltéve persze, hogy még itt leszek – válaszolta az anyjára nézve.

Amikor Chrissie végre egyedül volt a hálósobájában, behúzta a függönyöket, és behunyta a szemét. Noha az ajtó csukva volt, halványan még így is beszűrődött Amy fuvolajátéka, csakúgy, mint Dilly hangja, ahogy szokás szerint megint a telefonon lógott. Tamsin visszament dolgozni. És bár a konyhában úgy viselkedett, mintha nem recepciós lenne az ügynökségnél, hanem legalábbis az egyik társtulajdonos, Chrissie mégis hálás volt neki azért, hogy ebben a meglehetősen csüggesztő helyzetben Tamsin a segítségére sietett és felnőtt módjára reagált.

Dilly valószínűleg be van tojva – gondolta magában Chrissie. Már az apja is folyamatosan a szőkeségével ugratta, azzal, hogy ő a legnaivabb és a legkevésbé önálló a három lány közül, így nem csoda, ha most ide-oda kapkodja a fejét és várja, hogy a dolgok egyszer csak nélküle is helyreállnak. Chrissie-nek az is feltűnt, hogy Richie halála óta Dilly még inkább rendet tartott a szobájában. Amilyen szétszórt volt a saját gondolatait illetően, annyira rendmániás a ruháit és a közvetlen környezetét illetően, ahol csakis az övé volt az irányítás. A pipereasztalon és a hozzá tartozó polcon olyan katonás rendben álltak egymás mellett a különféle kozmetikai szerek, akár egy patikában a gyógyszeres fiolák és üvegek, a gardrób szekrénye pedig a pedantéria prototípusa lehetett volna. Chrissie úgy érezte, nem szabad haragudnia Dillyre azért, mert képtelen neki segíteni a közös jövő végiggondolásában. A három lány közül Dilly hasonlított rá a leginkább. Ő volt az, aki – bár számtalan dologban kifejezetten tehetséges volt – intellektuális téren messze elmaradt a két testvérétől. Dilly volt az, aki – és ebben tökéletes volt köztük Richie-vel az egyetértés – a legtöbb figyelmet igényelte a részükről, és akivel szemben a legkevésbé elvárásokat támasztották. Szeleburdi szépség – mondta neki mindig Richie, miközben az állát a kezébe fogva gyengéd puszit nyomott az orra hegyére. Ahogy ott feküdt az óriási ágy közepén a négy díszpárnától kar-

öltve, csak remélni tudta, hogy Craig elfogadja Dillyt olyannak, amilyen, nem un rá idő előtt, és hosszabb távon is egymás mellett maradnak. A fiú felbukkanása a temetésen az egyetlen örömteli esemény volt azon a rettenetesen szomorú napon, morfondírozott magában.

Valójában Tamsin Robbie-ja is ugyanezt a szerepet töltötte be. Rá semmiképpen nem tudta volna azt mondani – és titkon remélte, hogy ezzel a lánya is egyetértene –, hogy izgalmas jelenség. Nem, Robbie kiszámítható és megbízható fiatalember, mindamellettt igyekvő és láthatóan odavan Tamsinért. Egy költőtető cégnél dolgozott menedzserként, s a modora ugyanolyan volt, mint az arca: sima és hivalkodásmentes. Tamsin számára lenyűgöző jelenség volt. Bár nehezebbre esett belegondolni – különösen a Richie halálát követő napokban –, hogy a lánya nemsokára összeköltözik Robbie-val, a lelke mélyén azért örült neki, hogy a férfi, leginkább a simulékonyságának és a kiszámíthatóságának köszönhetően, minden tőle telhetőt meg fog tenni azért, hogy gondját viselje Tamsinnek. Egy időben akár még nevetett is volna az effajta együgyűségen, ami Robbie-t jellemezte, de most már másképp gondolt rá. Richie halála után ő lehet az, aki a biztos pont lesz Tamsin és ezzel az ő életében is, akire az olyan helyzetekben, mint amilyen a mostani válság is, nyugodtan támaszkodhatnak. Legnagyobb meglepetésére egyre inkább úgy gondolt Tamsin fiújára, mint egy nyugalmat és biztonságot jelentő erős sziklára, amely védelmet jelenthet számukra. Az ajkába harapott. Milyen abszurd – futott végig az agyán –, hogy egy olyan jellegtelen pasas, mint amilyen Robbie, pusztán azzal a ténnyel, hogy létezik és számíthatnak rá, képes könnyeket csalni a szemébe.

Épp úgy, ahogy Amy. Csak hát a miatta hullatott könnyek fájdalommal, dühvel és csalódottsággal voltak tele. Mintha Amy szándékosan keresztbe akart volna tenni neki mindenben. Mintha

azzal, hogy felvette a kapcsolatot Richie fiával, aki a megszólalásig hasonlított az apjára – bár egy kissé gyengébb kiadásban –, azt akarta volna erősíteni saját magában és egyúttal benne is, hogy Richie nem halt meg, még mindig él, és csak rajtuk múlik, hogy elfogadják-e Scottot családtagnak. Ahogy ott feküdt az ágyon, lehunytt szemmel Chrissie-ből előtörték a régi emlékek, amikor először találkozott Richie-vel egy fellépése után. Newcastle-ben volt, a koncertet követően odament hozzá, azt mondta neki, nem csak, hogy nagyon tetszett neki a koncertje, és odavan érte, de szerinte Anglia más nagyvárosaiban nők ezrei is ugyanígy éreznének.

Persze lehet, hogy Amynek egyszerűen csak nagyon hiányzik az apja, és úgy hiszi, hogy Scottban megtalálhatja mindazt, amit egykor Richie adott meg neki. Lehet, hogy egyszerűen csak szüksége van egy apapótlékra, amíg túl tudja tenni magát Richie halálán. Lehet, hogy fel sem fogja, mindezzel mennyi fájdalmat okoz neki, a nővérei pedig mennyire hálátlannak gondolják emiatt. Persze... – fordult meg Chrissie fejében a gondolat, miközben az arcán újra csorogni kezdtek a könnyei –, persze az is lehet, hogy ő téved és Amynek van igaza. Lehet, hogy kettejük közül éppen ő volt az, aki önző, rosszindulatú és rövidlátó volt, Amy pedig az, aki felnőtt módjára próbálta meg kezelni a helyzetet, csak ezzel mérhetetlen fájdalmat okozott mindenkinek.

Mit sem törődve azzal, hogy összegyűri a ruháját – amin Richie kajánul mosolygott volna –, Chrissie az oldalára fordult. Láta magát 1983-ban, ahogy amolyan városi hippiként a rózsaszín hasított bőr csizmájában, copfba font haját hátravetve ott áll a művészbejáró előtt és várja, hogy Richie kilépjen rajta. Ő pedig úgy mérte végig, mintha valaki tálcán kínálta volna neki a legfinomabb fogást, amiért egy lépést sem kell tennie.

– Nézze, kedves, Birmingham volt a legtávolabbi város, ahol énekeltem – mondta mosolyogva, amitől Chrissie kislányosan

zavarba jött, és ahogy alaposabban megnézte Richie barna bőrért, dús, fekete haját és hibátlan mosolyát, egy szemvillantás alatt arra az elhatározásra jutott, nem érdekli, hogy már negyven is elmúlt, ez a pasas kell neki.

Két hét múlva aztán egy szálloda baldachinos ágyában már a vágyaiknak is átadták magukat. Aztán később, amikor kádban fürdőzve kortyolták a pezsgőjüket, Richie elárulta neki, hogy családos ember, sosem szokott ilyesmit tenni, de most képtelen volt Chrissie-nek ellenállni. Amikor hazafelé robogott a londoni vonaton és a Richie-től kapott, szív alakú medált nézte egyre, már tudta, hogy megtalálta azt a férfit, aki a szeretője, a társa és ettől fogva az élete értelme lesz. Eldöntötte, hogy elhozza Newcastle-ből, befuttatja Londonban, és feleségül megy hozzá.

Az éjjeliszekerényen megcsörrent a telefon. Chrissie várt, azt gondolta, hogy Dilly vagy Amy biztosan felveszik. De a telefon csak csörgött tovább. Úgyhogy közelebb kúszott hozzá és felvette.

– Igen, tessék!

– Nocsak, egyáltalán nem tetszik a hangod – szólta bele Sue a vonal túlfelén. – Mi a fenét művelsz?

– Fekszem az ágyon és merengek a múlton... – felelte Chrissie egy jókora sóhajt követően.

– És közben zokogsz, igaz?

– Hát, igen, azt is.

– Olyasmiken jár az eszed, amikor Richie még dögös volt, te egyenesen észvesztő, és úgy tűnt, tiétek a világ?

– Igen.

– Értem – hangzott a válasz. – Na, akkor ezt most azonnal fejezd be!

Chrissie erőtlenül felkacagott.

– Tudod, lehet, hogy inkább hálásnak kéne lenned – folytatta Sue –, hogy nem kell majd egy szenilis, rozzant vénembert

ápolnod. Sajnos a dögös pasik is megszottyanak egyszer és akkor rettenetesen csúnya látványt nyújtanak.

– Remek barátnő vagy – mondta Chrissie, miközben nagy nehezen feltápáskodott.

– Szóval mi a gond, bökd már ki!

– Volt ma egy elég kellemetlen beszélgetésem a lányokkal a jövőnket illetően.

– Miről volt szó?

– Úgy tűnik, egyiküket sem érdekli, hogy min megyek keresztül, vagy, hogy mi lesz velem. Mindegyiküknek megvan a saját terve.

– Azért ne túlozd el a dolgot...

– Nem, hidd el.

– Jól van, értem – válaszolta Sue. – Tudod, mit? Gyere át, megbeszélünk mindent, és közben elszopogatunk néhány alma Martinit.

– Micsodát?

– Igazából én sem tudom, csak most láttam a tévében, hogy van ilyen. Tudod, az a dögös Nigella kevert egy ilyen. Szóval, ki az ágyból és be a kocsiba!

– Köszönöm, Sue, igazán köszönöm – hálálkodott Chrissie.

– Figyelj, ha más miatt nem is, a gyerekeim majd rádöbbennek, hogy hálás lehetsz a sajátjaidért!

Chrissie letette a telefont, és lelógatta a lábát az ágyról. Ahogy az ajtóra pillantott, a szeme megakadt a kilincsen – mint-ha valaki épp elfordította volna.

– Amy? – kiáltotta, de nem jött válasz, csak mintha valaki lábujjhegyen villámgyorsan leszaladt volna a lépcsőn. – Amy? – ismételte meg, de semmi.

Chrissie felállt, odament az ajtóhoz és kinyitotta. Senki sem volt odakint. Chrissie néma csendben hallgatózott. Sem a fuvo-la hangját nem hallotta, sem pedig azt, hogy telefonon beszélt

volna valaki. Óvatosan becsukta az ajtót és felkapcsolta a hálószobában az összes villanyt. Aztán bement a fürdőszobába és ott is ugyanígy tett. Odaállt a tükör elé és alaposan szemügyre vette magát. Lehet, hogy Sue-nak igaza volt. Lehet, hogy mélyen, valahol nagyon mélyen még mindig ott élt benne az a hippi lány, aki annak idején, 1983-ban a színészbejárónál megszólította Richie-t. Előrehajolt és tüzetesen megvizsgálta az arcát.

– Gyerünk, barátnőm, ne tétovázz! – tanácsolta volna Sue.